U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **nezl. Y. K.**, zastoupena zákonnou zástupkyní: M. M., bytem tamtéž, dále zastoupena JUDr. Alenou Lasotovou, advokátkou, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Přívozská 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 4. 2004, č. j. 24 Az 1340/2003 - 31,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobkyně JUDr. Aleně Lasotové, advokátce, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Přívozská 10, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 4. 2004, č. j. 24 Az 1340/2003 - 31 zamítl žalobu žalobkyně podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2003, č. j. OAM-1416/VL-11-04-2003 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pod bodem č. III. výroku rozsudku rozhodl tak, že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozhodnutím žalovaného výše uvedeným byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o azylu“). Správní orgán po provedeném dokazování vzal za prokázáno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu jsou obavy její matky z činů jednotlivých soukromých osob na Ukrajině. Podle názoru žalovaného však tento důvod nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu a žádost žalobkyně proto podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítl jako zjevně nedůvodnou. Soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že v postupu správního orgánu neshledal pochybení a námitky žalobkyně nepovažoval za důvodné. Konstatoval proto, že podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) včas kasační stížnost, v níž nesouhlasila s rozsudkem krajského soudu a navrhovala, aby tento rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Uvedla, že důvodem pro podání této kasační stížnosti jsou zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Namítala, že Krajský soud v Ostravě posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, kdy uvedený soud projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Současně požádala o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti a dále o odkladný účinek kasační stížnosti.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 27. 7. 2004, č. j. 24 Az 1340/2003 - 45 ustanovil žalobkyni pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Alenu Lasotovou, advokátku, se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Přívozská 10.

Poté krajský soud předložil spis k rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 25. 10. 2004 vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě bez rozhodnutí o kasační stížnosti s tím, že nebyly dosud splněny podmínky pro jeho předložení podle § 108 s. ř. s. Konstatoval, že nesouhlasí s názorem krajského soudu o tom, že kasační stížnost neměla vady, které by nebylo třeba odstraňovat. Uvedl, že stěžovatelka v kasační stížnosti sice uvedla, že jejím důvodem jsou zákonné důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., avšak z dalšího obsahu kasační stížnosti nelze zjistit, v čem jsou tyto označené důvody ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Ostravě spatřovány. Tvrzení, že „Krajský soud v Ostravě posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem a stěžovatelka shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu…“ uvedená pod bodem III. kasační stížnosti jsou podle názoru Nejvyššího správního soudu nedostačující. Zavázal proto krajský soud k tomu, aby postupem podle § 106 odst. 3 vyzval stěžovatelku, případně ustanovenou zástupkyni, k doplnění kasační stížnosti, a to zejména o uvedení důvodů kasační stížnosti, které by měly být obsahově vyjádřeny ve vztahu k napadenému rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, z nichž by bylo patrno, z jakých konkrétních důvodů je rozsudek krajského soudu napadán. Nejvyšší správní soud současně upozornil na to, že bude třeba, aby výzva k odstranění nedostatku kasační stížnosti obsahovala poučení o tom, že v případě neodstranění vad kasační stížnosti bude kasační stížnost Nejvyšším správním soudem odmítnuta (§ 106 odst. 1, § 37 odst. 5 s. ř. s.).

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 3. 1. 2005, č. j. 24 Az 1340/2003 - 51 vyzval zástupkyni žalobkyně JUDr. Alenu Lasotovou, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost žalobkyně ze dne 24. 5. 2004 a to tak, že uvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je kasační stížnost podávána a zároveň uvede, kdy bylo stěžovatelce napadené rozhodnutí doručeno. Současně zástupkyni stěžovatelky poučil o tom, že nebude-li podání v uvedené lhůtě opraveno a doplněno, bude věc postoupena Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který může řízení o tomto podání odmítnout. V odůvodnění napadeného usnesení pak zástupkyni stěžovatelky vyčerpávajícím způsobem poučil ve smyslu pokynů Nejvyššího správního soudu o tom, jakým způsobem má být kasační stížnost doplněna. Uvedené usnesení obdržela zástupkyně stěžovatelky JUDr. Alena Lasotová dne 20. 1. 2005.

Protože zástupkyně stěžovatelky na výzvu soudu ve lhůtě soudem stanovené nereagovala, nereagovala ostatně ani později, předložil Krajský soud v Ostravě spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy zástupkyně stěžovatelky nereagovala na výzvu Krajského soudu v Ostravě o doplnění kasační stížnosti, kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelkou zůstává neurčitá a nekonkrétní. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka je v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. povinna nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá [tedy v rámci § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.], ale je povinna tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Za toto tvrzení však nelze považovat toliko obecné konstatování, že správní orgán a soud posoudily uvedenou kauzu v rozporu s právním řádem.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatelku domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek, měla pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, v němž je uvedeno: „soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukázala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“ Nejvyšší správní soud současně rozšiřuje svou argumentaci k problematice odmítnutí kasační stížnosti, uvedenou např. v usnesení 6 Ads 21/2003, ve které uvedl, že „uplatní-li stěžovatel kasační důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s.“. Tak tomu je v posuzované věci, kdy stěžovatelka uvedla pouze obecný odkaz na důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d), avšak nespecifikovala konkrétní skutečnosti, které k naplnění uváděného důvodu podle jejího názoru vedly, ale pouze obecně odkázala na to, že správní orgán a soud posoudily uvedenou kauzu v rozporu s právním řádem. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka, resp. zástupkyně stěžovatelky, byla řádně vyzvána k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byla současně poučena o následcích nerespektování takových požadavků. Přesto však vytýkané vady v zákonné lhůtě neodstranila. Se zřetelem k tomu, že výše uvedené údaje nebyly stěžovatelkou doplněny, nutno dospět k závěru, že podmínky uvedené v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. splněny nebyly.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Aleně Lasotové, advokátce, se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, Přívozská 10, která byla stěžovatelce k její žádosti ustanovena výše uvedeným usnesením Krajského soudu v Ostravě, byla stanovena pouze za jeden úkon po 1000 Kč [příprava a převzetí zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a paušální částka 1 x 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), celkem tedy 1075 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu